

Zákány Antal:

Három vers

Le a mélybe

Alszik a fa és
kövér terjeteg lombja
henyén boglyába dobva
pihen. —
A kúpja kicsit rozsdára festett;
takarózik a jó estnek
melegivel...

Szürke a föld, de
amott egy sötétlő foltja
mintha árnyéka volna
valaminek. —
Mintha a tó csókja lenne...
A délután valaki ide vette'
a vizet...

De nem. Ez egy üregnek a
szája: a képzelet véste:
Itt száll le a költő a mélybe —
a hazug —
dolgot keres melyeknek fölfült,
rossz fény-világon nincs szülőjük:
anyjuk.

Leszáll a költő a mélybe,
hol átkozott napok és holdak
űszke, im, föl-föllobbant
újra —
a holtak szene ahol füstöl:
és elkészül néma, lassu tűzön
a húrja.

Megyek, az öreg út
pora rossz, fakó selyemmel
már csak így nekem lobban,
mint csókcrejtő szakáll;
gyulladt lomb, im, ide hajolj!
kell hogy jöjjön az én napom:
az én éjszakám...

Viszem a szegénységet
az álmat: azt a mennyet
amelyben még nem fenyegetnek
gonosz, korbácsos angyalokkal; —
van számomra ott harag-ünnep:
immár engem az én kezeim ütnek --
csak magamat loptam...

November

A nyugtalan szél belém
fogódzott és visszatartott,
ahogy jöttem haza az éjjel.
Én csökönnyös vagyok,
és mentem, mert
kivántam, s a konyha
gyér melege is kívánt engem.

Tudtam, hogy nem játékos,
ami fogott, ami marasztalt,
ami visszatartott...
Úgy éreztem, hogy komolyat gondol,
mert komoly volt a táj,
az Ég, a házak, kerítések,
és hogy sodrásában egy levél,
titkos-írással, egészen érett,
éppen úgy zajgott,
néha ahogyan én zajgok...

Meg sem álltam... mentem
és néztem az utat előttem.
Jó volt, hogy kívül egyedül voltam —
ám minden lépésnél út porzott,
folyam csobbant meg bennem:
földi és vízi-járat —
szekerek, hajók úsztak sorban,
rajtuk átkos, hasztalan dolgok;
színtelen árnyak, színtelen fények...
S én jobb szerettem volna egy
rakomány — emberséget...

És kívántak jóestét nekem,
s én a jóságot megtartottam,
az estét visszaadtam,
mert csillagtalánabb,
holdtalánabb mint a jóság;
s mert hogy az ember
azt a könyvet fújja,
melyet sose piszkolt be az ujjai:
sose lapozott át.

Jó álmot a rossz alvónak...
Így kellene a kívánság, hogy szóljon...
Ahogy hazaérek,
kicserélem magam:
aggot hoz ez a két láb,
aki szótlán, hallgat:
feje pihe, a szíve ólom...
November van kint már,
s ez ócska papír-falvédőn itt,
mégcsak most aratnak...

Én megtudom

Azt a hamvasságot
amit én az őszben
szeretek, már a
nyárban, sem a
télben nem találod.

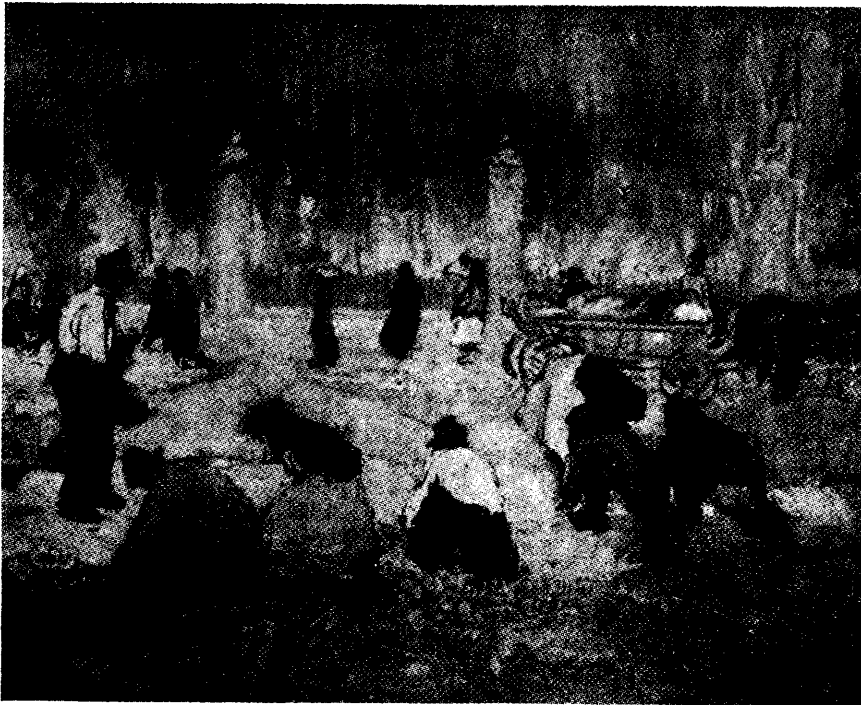
Ott van az a
gyermek szemében,
nincs az öregekében,
az őszekében sem.

Nincs a lefutó villámban
sem ami igaz,
nagyon erős ahhoz,
hogy örökké tiszta maradjon...

Hogy van-e a szíromban?
nem tudom, bár a szírom
tisztának látszik,
ám némi ezüstöt fölfedezhetsz
rajta, amikor a harmatból
megtart néhány csöppet...

Mondanám talán,
a nap világában...
De mindenféle költők
annyiszor a fülemben mondták:
„A nap aranyból való”

Én megtudom.
A nap minden időkre
szóló hevével is,
túl hideg, sötét
és ostoba ahhoz
hogy teljesítse a lélek
kivánságát —
Holott mindene megvan...

Rippl-Rónai József

Pasztell